

Νεφελώδες πρωινό, χειμωνιάτικης μέρας. Μεταμόρφωση. Χρωματιστό, χαρούμενο πινακιδάκι, πάνω σε μουντό γκρι φόντο. «Μέλυδρο» αναγράφει. Μάλιστα. Εδώ επιχειρεί να αυτονομηθεί καλλιτεχνικά ο τραγουδοποιός, μουσικός, ερμηνευτής Φίλιππος Πλιάτσικας.

Όπου το άγχος του δημοσιογράφου να παραμείνει συνεπής, ήταν μεγαλύτερο από την κυκλοφοριακή αταξία της Αττικής, έτσι ομού μετά του φωτογράφου κατέφθασαν νωρίτερα της προγραμματισμένης συνάντησης. Σε καλό μας βγήκε όμως, καθότι είχαμε την ευκαιρία να περιηγηθούμε στο νέο, κομψό, λειτουργικό στούντιο του Φίλιππου, από το ωραιότερο ζευγάρι γαλανών οφθαλμών, ονόματι Μαργαρίτα, που έχουν γεννήσει τα Σφακιά τα τελευταία 20τόσα χρόνια. Η Μαργαρίτα η Μαργαρώ, δεν μοιάζει καθόλου να είναι βαρκούλα στο Σαρωνικό, αλλά ταχύπλοο στις θάλασσες υποστήριξης της μουσικής σκηνής.

Πάνω στην ώρα λοιπόν που τα Σφακιά είχαν πάρει τον έλεγχο, ακούγεται ο λυτρωτικός ήχος από το κλειδί στην πόρτα. Φιγούρα μεγάλη προβάλει, σκούρο γυαλί, μακρύ μαλλί, χιτώνιο μιλιτέρ, πρόσωπο αναγνωρίσιμο, ελαφρά αξύριστο κατά τόπους, συμπεριφορά ήρεμη.

Συστάσεις, χαμόγελα, τα λοιπά κοινωνικά. Φώτα ο φωτογράφος, cup of coffee ο καλλιτέχνης, συσκευές ηχογράφησης ο ερωτών και πάμε:

Πως πάει Φίλιππε;

Καλά. Παίζουμε σήμερα στον Πειραιά, στο passport ένα πολύ ωραίο μαγαζί, το έχουν νέα παιδιά, και ήδη μας ζητήθηκε να παίξουμε και το επόμενο Σαββατοκύριακο.

Από πότε είσαι σε θέση να καταλάβεις αν μια παράσταση θα πάει καλά;

Από την πρώτη στιγμή που φτάνω στο χώρο. Από τη διάθεση και την ενέργεια που είναι διάχυτη.

Το πλήθος του κόσμου έχει να κάνει κάτι;

Όχι απαραίτητα, αν και καλό είναι να υπάρχει κόσμος.

Γεννημένος στην Αθήνα τον όχι και τόσο κοντινό Αύγουστο του '67, Μεγαλωμένος σε Μενίδι και Καμίνια. Λίγα λόγια για τις παιδικές, νεανικές εικόνες και μνήμες

Θεωρώ ότι πέρασα μια τυχερή παιδική ηλικία με την έννοια ότι είχα την ευκαιρία να αποκτήσω πάρα πολλές εικόνες, μεγάλωσα σε μέρος με αλάνες, με χώρους, είμαστε ελεύθεροι. Παίζαμε στους πρόποδες της Πάρνηθας. Στα Καμίνια, που κατεβήκαμε για τέσσερα χρόνια, ήταν μια άλλη πραγματικότητα. Πολλές μάντρες, πολλοί τοίχοι εργοστασίων. Τελείως διαφορετικά. Αλλά και τα δύο μέρη που χαρακτήρισαν την παιδική μου ηλικία ήταν γεμάτα εικόνες και συναισθημα. Έφυγα πλούσιος για να πάω στην εφηβεία.

Πρόσφατα παραβρέθηκες και έδωσες παράσταση μάλιστα, στα εγκαίνια του νέου γηπέδου της Λάρισας. Είναι γνωστό ότι έχεις δεσμούς με την περιοχή, οι γονείς σου κατάγονται από εκεί. Πως σου φάνηκε αλήθεια το ξενόφερτο και τελικά ίσως αταίριαστο όνομα του γηπέδου AEL FC Arena;

Έτσι και αλλιώς πιστεύω, το έχω συζητήσει μάλιστα εκτενώς με φίλους και συνεργάτες, πως καλό είναι να γράφεις τραγούδια στη μητρική σου γλώσσα. Ξεκινώ την απάντησή μου με αυτό τον τρόπο ώστε να φθάσω στο συμπέρασμα πως θα ήταν καλύτερα να υπήρχε ένα

Ελληνικό όνομα για το γήπεδο. Ζούμε όμως σε μια εποχή αγγλόφωνη, ειδικά οι νέοι άνθρωποι που κατακλύζουν τα γήπεδα και ψήφισαν στο διαδύκτιο για το όνομα, έχουν μεγαλώσει ακούγοντας κυρίως αγγλόφωνη μουσική, άρα ήταν επόμενο.

Έχεις παραστάσεις από εκείνη τη χρυσή χρονιά 87 – 88 της κατάκτησης του τίτλου; Η πρώτη και η μόνη μέχρι στιγμής επαρχιακή ομάδα που το κατάφερε.

Ήμουνα μέσα. Από το '82 μέχρι και σήμερα σε καλές και κακές εποχές είμαι μέσα. Έχω ζήσει στο Αλκαζάρ στιγμές ανεπανάληπτες, έχω δει καταπληκτική μπάλα.

Θέλω το σχόλιό σου για την είδηση όπου ο 37χρονος Τούρκος παίκτης της Α.Ε.Λ. Tumer Metin τράκαρε τη Ferrari του πηγαίνοντας στην προπόνηση. Ακούγεται κάπως περίεργα ή είναι ιδέα μου;

Γενικά είμαστε μια σουρεάλ ομάδα. Αν δεν είσαι κοντά στην ομάδα δεν το πολύ-νοιώθεις, αλλά αυτός που έχει γράψει τον Αστερίξ, πρέπει να έχει περάσει από την Λάρισα. Κάποιοι κανόνες που είναι παντού αυτονόητοι, εκεί δεν είναι

Πιστεύεις ότι φέτος θα σωθεί;

Ναι, αυτή η ομάδα έχει κάνει τα απίστευτα. Το είπες και πριν. Η πρώτη και η μόνη από την επαρχία που πήρε τίτλο. Αυτό κάτι λέει.

[REDACTED]

